

[Glistrup]

For så vidt angår det første må vi dog indsparke en fodnote. Det er jo sådan, at lovteksten, som den er foreslået, lyder på, at dette projekt kan koste 175 mill. kr., og så kommer ministeren nu og stiller det ændringsforslag, at man skal indføje ordet »indtil«, så det kan koste indtil 175 mill. kr. Vi har lige hørt den konservative ordfører fortolke det på den nærliggende måde, at det altså kan blive billigere, men ikke dyrere.

Men som bekendt skal man frygte kretenserne, når de frembærer gaver, og vi fremskridtsfolk har nu altid haft endnu mindre tillid til den nuværende kulturminister, end vi har til kretenserne; derfor aner vi, at der må ligge noget lusk under, at der kommer et forslag af denne art, når man ligefrem kunne tænke sig at spare fra den nuværende kulturministers side. Noget sådant er dog aldrig hørt før i kongeriget Danmarks historie.

Og når man kigger nærmere efter, viser det sig jo også, at der i bemærkningerne er et udpræget prokuratorffif; det er imidlertid for lyst til, at det kan forbigå opmærksomheden. Tallet 175 mill. kr. forekommer i bemærkningerne, men så indføjer man noget nyt, som ikke står i lovforslaget og heller ikke i ændringsforslaget, nemlig ordet »januar 1980-priser«, og da vi jo ved, at vi har en inflationsregering, bliver det i løbende priser til langt mere end 175 mill. kr. Det forslag, som i realiteten skulle gå ud på, at man skulle have et mindre beløb end 175 mill. kr., forsøger man nu at smugle ind for at få folketingets godkendelse af, at det skal koste mere end 175 mill. kr. Den måde kan man selvfølgelig ikke lovgive på. Det afgørende er selvfølgelig, hvad der står i teksten, og når der står 175 mill. kr., er det 175 mill. kr., ikke regnet om i hverken dollar, pund, 1980-kroner eller noget som helst andet.

Derfor må vi forberede kulturministeren på, at hvis hun bruger mere end 175 mill. kr., hvis tingene skulle udvikle sig på den måde, at hun gør brug af det, der står i bemærkningerne, vil vi sørge for, hvis der er et fornuftigt folketing, når det bliver aktuelt, at der direkte bliver rejst rigsretssag mod hende, for der vil ikke være i den tekst, der er tale om, nogen hjemmel for at bruge mere end 175 mill. kr.

Så meget om ændringsforslagene.

Vigtigere er det jo imidlertid at beskæftige sig med lovforslaget som helhed. Og da må

vi jo erkende, at vi bestemt ikke deler venstres frygt for ligefrem at blive bebrejdet nærighed. Tværtimod – men dér adskiller vi os jo tilsyneladende fra partiet venstre, når de skal drive praktisk politik – vil vi finde, at der ikke er nogen større borgmesterdyd, nogen større folketingsmandsdyd, end at udvise den største nærighed med statsudgifterne i en tid, hvor statsunderskuddet på ca. 70 mia kr. stadig væk stiger og stiger. Det er skam bestemt nødvendigt at spare og at spare meget nøje og indgående. Selvfølgelig kan der da anføres i tusindvis af argumenter for, at man lige præcis skal bruge skatteydernes penge på Det kgl. Teater, lige så vel som der kan anføres i tusindvis af argumenter for, at man skal bruge skatteydernes midler på et hvilket som helst andet forehavende, så man kan komme til at bruge i millionvis af gange så mange skatteydermidler, som der overhovedet er nationalprodukt for her i landet. Men det kan ikke mere være kriteriet, hvad det kan være rimeligt at bruge skatteydermidler til. Kriteriet må være, hvad der er absolut påkrævet, absolut nødvendigt, og da må vi vistnok fastslå, at Det kgl. Teater aldrig nogen sinde i betydning kan sidestilles med, at vi har et ordentligt sygehusvæsen, at vi har en ordentlig folkepension, og at vi har de andre ting, som virkelig er væsentlige statsopgaver at sørge for.

Man har med den økonomiske politik, som har været ført i dette land i de sidste mange regeringers tid, ikke råd til at gå ind i en sådan opgave, som man her indskiber sig i, hvor man oveni at køre med et løbende driftsunderskud på dette ene teater på 130 mill. kr. om året, ligger det vel i øjeblikket på, skal til at ofre noget, som meget hurtigt, hvis det virkelig skal føres igennem, og det er selvfølgelig meningen, når man først begynder på det, kan blive til et milliardbeløb.

Bevares, det ville da være dejligt og lykkeligt, hvis der kunne komme en ny brygger Jacobsen, en ny C. F. Tietgen eller en anden mæcen, som af sine egne penge kunne tilbyde nationen et nyt kongeligt teater, der skal være sådan og sådan. Her er der tale om, at vi misbruger andres penge, og man skal unægtelig, når man skaltevalter med andre folks midler, være væsentlig anderledes påpasselig. Vi må jo desværre nok forvente, at mæcener møder vi ikke, før vi har fået indkomstskatten afskaffet, for det tør jo nok